

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΞΕΧΑΣΤΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

[Η πιο χιουμοριστικές σελίδες από τις αναμνήσεις του μεγαλύτερου Ιταλού κωμικού Γκενίντο Μπαρμπαρίζι]

ΝΑ βράδυ καθόμουν ήσυχα στο καμαρίνι μου κι' ετομαζόμουν για την παράσταση, όταν άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο υπηρέτης της σκηνης.

—Κύριε Μπαρμπαρίζι, μου είπε, σάς θέλει ο διευθυντής.

—Έρχομαι άμέσως.

Παράτησα το βάνιμο και παρουσιάστηκα στον θιασάρχη.

—Τί τρέχει, κύριε διευθυντά ; τον ρώτησα.

—Την Πέμπτη πρέπει να δώσουμε μιὰ παράσταση στο Μομπέλλο, μου εξήγησε. Διαλέξαμε τη «Θεία του Καρόλου».

—Θαμάσα...!

«Η «Θεία του Καρόλου» είναι το «εφόρτε» μου. Δίχως να θέλω να πανευτώ, σάς λέω καθαρά, πώς κανείς δεν μπορεί να με φτάσει στη «Θεία του Καρόλου». Συλλογίστηκα λοιπόν άμέσως ότι θά έκανα και το κοινό του Μομπέλλο να ξεκαρδιστή από τα γέλια. Μά τί ήταν αυτό το Μομπέλλο ; Κανένα προσάτιο ; Πρώτη φορά έκανα κρουζέν στο Μιλάνο και φυσικά δεν ήξερα τα μέρη του. Γι' αυτό ρώτησα τον θιασάρχη :

—Τί είναι αυτό το Μομπέλλο ; Δεν το ξέρω... Είνε όμορφο προσάτιο ;

—Μά όχι, φίλε μου... Έκανε ο θιασάρχης χαμογελώντας. Το Μομπέλλο είναι το τρελλοκομείο του Μιλάνου.

Περίεργο πράγμα ! Ο διευθυντής μας ήταν σοβαρός άνθρωπος και δεν του άρεσαν τα άστεια. Τί είχε πάθει ;

—Θά δώσουμε παράσταση στο τρελλοκομείο ; Μπροστά στους τρελλούς ; τον ρώτησα δειλά.

—Ναί, δεν άκουσε ; Σου φαίνεται περίεργο ;

Γούλωσα τα μάτια μου και τραβήχτηκα με φόβο. Έπειτα όμως ντραπήκα και με το καλύτερό μου χαμόγελο του άπάντησα :

—Αν μου φαίνεται περίεργο ; Διόλου ! Μά... δεν υπάρχει φόβος ; ...

—Τί φόβος, καίμενε ; Δεν είδες ποτέ σου τρελλό ;

—Αν είδα ! Μήπως ξέρω κι' εγώ πόσους τρελλούς άπάντησα στη ζωή μου ; Σφίγγω το χέρι σε τόσα πρόσωπα !

—Όταν γύρισα λοιπόν στο καμαρίνι, είπα της γυναίκας μου :

—Την Πέμπτη θά πάμε όλοι στο τρελλοκομείο ! ...

—Η γυναίκα μου μ' άγοριζάνταξε.

—Άκου τί σου λέω, της ξαναείπα. Θά πάμε στο τρελλοκομείο να παίξουμε τη «Θεία του Καρόλου» !

—Έσένα έπρεπε να πάνε στο τρελλοκομείο κι' όχι εμάς ! μου φώναζε πειραγμένη. Αυτό δά μάς έλειπε τώρα, να παίξουμε και για τους τρελλούς ! Μά έννοια σου !

—Εκεί θά κατανήσεις, κακομοίρη μου, μ' αυτή τη «Θεία του Καρόλου»...

Μπαρο ! Η γυναίκα μου είχε τα νεύρα της και θά μου το έφελνε πάλι άπ' την ανάποδη, αν δεν με φώναζαν εκείνη τη στιγμή να βγω άμέσως στη σκηνη...

Κι' ήθε ο περίφημη Πέμπτη. Ήταν μιὰ πένθημη και βροχερή μέρα. Ο διαχειριστής μας, τσιγκούνης μέχρις άπελπισίας, έβγαλε φριάνι :

—Η κυρίες θά πάνε με τ' αυτοκίνητο, ο κύριοι με το τράμ !

Πήρα το πιο άθλιο ύφος του κόσμου κι' άνοιξα την πόρτα του ενός άπ' τα δυο αυτοκίνητα που περιμένα.

—Ε, τί κάνεις εκεί ; μου φώναζε άγοιμένος ο διαχειριστής.

—Κάνω...τη «Θεία του Καρόλου» και μου φαίνεται ότι έχω το δικαίωμα να καθήσω στ' αυτοκίνητο !

—Μην κάνεις το βλάκα και πήγαινε να πάρης το τράμ μαζί με τους άλλους...

Και πήρα το τράμ...

Όταν φτάσαμε στο Μομπέλλο, βρήκαμε στην είσοδο τον διευθυντή του, έναν μεγάλο ψυχιατρό, με πατριαρχική γενειάδα. Μας υποδέχτηκε με το πιο έγκραδιο χαμόγελο, μας έμπασε στην αίθουσα των επισκέψεων και μās ρώτησε σαν πατέρα :

—Μήπως θέλετε τίποτε ;

—Όμορφη ερώτησις ! Και βέβαια θέλαμε να ταμπήσουμε κάτι, για να στυλωθή η καρδιά μας...

Ο διευθυντής του τρελλοκομείου μās πήγε τότε στην τραπέζα των γιατρών, όπου μās έσέρβιραν ένα σωρό υπέροχες λιχουδιές.

—Μά πώς, έσεις δεν τρώτε τίποτα ; με ρώτησε, όταν είδε ότι δεν είχα όρεξη να βάλω ούτε μιὰ μπουκιά στο στόμα μου.

—Έξερτε, θά κάνω τη «Θεία», κι' επειδή θά φορέσω μπουστό...άποφύγω να φουσκώσω το στομάχι μου, του εξήγησα.

—Α, έτσι. Δεν πειράζει... Τρώτε ύστερα από την παράσταση.

—Άκούστε, κύριε καθηγητά... του είπα τότε στενοχωρημένος. Έχω μιὰ άπορία : Την ώρα της παραστάσεως οι τρελλοί θάναι δεμένοι στα καθίσματα ;

Ο διευθυντής χαμογέλασε.

—Μά για ποιά λόγο ; Δεν είναι καμιά ανάγκη να τους δέσουμε !

—Τό λέτε έσεις !... παρανοήθηκα. Άς είναι όμως... Μπορώ τώρα να πάω στο καμαρίνι μου για να ντυθώ... Καταλαβαίνετε... Όσπου να βάλω τα φουστάνια...

—Νά σās στείλω άμέσως κάποιον να σās δείξη το καμαρίνι σας. Έρχομε τόσους ανθρώπους για τα παρασκήνια...

—Είνε από τους φύλακες ;

—Όχι, είναι από τους τρελλούς. Οι φύλακές μας είναι πάρα πολύ λίγοι. Όλες τις δουλιές τις κάνουν οι τρελλοί.

(Άχ ! Θεούλη μου ! Γνοιά σου και για μās λιγάκι, γιατί πάμε χαμένοι...)

—Μά, γιατί μου, δεν είναι επικίνδυνοι αυτοί οι...φύλακες ;

—Διόλου, φτάνει να μην τους πειράξη κανείς στην τρέλλα τους !

Κι' ο διευθυντής του Μομπέλλο με παράτησε και πήγε να κυτάξη και τους άλλους.

—Βλέπεις ; είπα στη γυναίκα μου. Έχε το νου σου, δυστυχισμένη, κι' άσε τα συνήθισμένα σου πειράγματα, γιατί θά μās κομματιάσουν οι τρελλοί !

—Κι' εσύ κύττα τη δουλειά σου, γιατί είναι άργά. Πήγαινε να ντυθής...

—Μονάχος ;

—Μπά ; Μήπως θέλεις και παρέα ; Έμεις είμαστε έτοιμες...

—Αμ δέ ! Η θά πάμε όλοι μαζί η εγώ δεν το κουνάω από δωπέρα.

Όλοι τότε, θέλοντας και μή, σηκώθηκαν άπ' το τραπέζι και τραβήξαμε για το θεατράκι του τρελλοκομείου.

Καθώς περνούσαμε μπροστά από τα κάγκελα ενός χωρισματος, μιὰ γυναίκα με μιὰ σκουπα στο χέρι, άρχισε να σφύλιαξη :

—Θεατρίνοι στο τρελλοκομείο ! Αυτό είναι άνήθικο ! ...

Τί θέλετε δωπέρα, παληόσκυλα ; Σταθήτε και θά σας δείξω τώρα εγώ ! Θά σās σπάσω στο ξύλο με το σκουπόξυλο !

Ο διευθυντής του Μομπέλλο, που περπατούσε δίπλα μου, μ' έπιασε από το μπράτσο για να μου δώση θάρρος και με ρώτησε :

—Φοβηθήκατε ;

—Εγώ ; του άπάντησα. Άστείο πράμμα ! Εγώ, γιατί μου, πολέμησα δυο χρόνια !

—Τά συγχαρητήριά μου !... Έξερτε, δεν πρέπει κανείς να φοβάται τίποτα εδώ μέσα...

Κι' έτσι μιλώντας, φτάσαμε στο θέατρο. Ήταν ένα κωμικιστικό θεατράκι. Άπάνω στη σκηνη εκείνη την ώρα βρισκότουσαν δυο γυναίκες, που χαμογέλασαν μόλις έκαναν μιὰ ευγενικιά υπόκλιση. Ο διευθυντής τότε, δείχνοντας έμένα και τη γυναίκα μου σε μιὰ άπ' αυτές τις γυναίκες, της είπε :

—Οδηγήστε τον κύριο και την κυρία στο πρώτο καμαρίνι.

Κι' έπειτα, γυρίζοντας πρός το μέρος μας :

—Οί άλλοι, μās είπε, θά ντυθούν άπέναντι, στην άλλη άκρη.

Κι' έφυγε μαζί με τον άλλο θιασο.

—Χαθήκαμε !... ψυθύρισα στη γυναίκα μου. Δεν βλέπεις ; Μας παράτησαν μονάχοις !...

—Κι' ύστερα ; μου άπάντησε η γυναίκα μου μ' άπάθεια.

—Κι' ύστερα ; Δεν είμαστε καλά ! Νά, αυτή η γυναίκα είναι άραγε τρελλή η δεν είναι ; Εγώ μιὰ φορά δεν της έχω έμπιστοσύνη...

Η γυναίκα εκείνη είχε καρφώσει τα μάτια της άπάνω μας, σαν να μās φοβόταν. Τέλος βαρβήκη να περιμένη και μās είπε :

—Έλατε λοιπόν ! Τί πάθατε ;

Έκείνο το ελάτε λοιπόν το φώναζε τόσο έπιταχτικά, που μ' έπιασαν κρυάδες.

Την άκολουθήσαμε λοιπόν άμέσως και σε λίγο μπήκαμε σε μιὰ σάλλα μπάνιου. Ήταν το καμαρίνι μας !...

—Εδώ θά ντυθής ! μās εξήγησε με τον ίδιο έπιταχτικό τόνο εκείνη η γυναίκα. Πάω να σās στείλω τις βαλίτσες σας...

Κι' αλήθεια, ύστερ' από λίγο μās έφερε τις βαλίτσες ένας ψηλός κι' αδύνατος νέος, με χλωμό πρόσωπο. Μόλις βγήκε, άρμησα να κλείσω την πόρτα.

—Η πόρτα μπορεί να μείνη άνοιχτή, ύποβήτω ! μου είπε ο νέος σοβαρά και με βραχνή φωνή.

—Άκους ; ... φώναζε της γυναίκας

μās είδαν κι' χνοντας έμένα και τη γυναίκα μου σε μιὰ άπ' αυτές τις γυναίκες, της είπε :

—Οδηγήστε τον κύριο και την κυρία στο πρώτο καμαρίνι.

Κι' έπειτα, γυρίζοντας πρός το μέρος μας :

—Οί άλλοι, μās είπε, θά ντυθούν άπέναντι, στην άλλη άκρη.

Κι' έφυγε μαζί με τον άλλο θιασο.

—Χαθήκαμε !... ψυθύρισα στη γυναίκα μου. Δεν βλέπεις ; Μας παράτησαν μονάχοις !...

—Κι' ύστερα ; μου άπάντησε η γυναίκα μου μ' άπάθεια.

—Κι' ύστερα ; Δεν είμαστε καλά ! Νά, αυτή η γυναίκα είναι άραγε τρελλή η δεν είναι ; Εγώ μιὰ φορά δεν της έχω έμπιστοσύνη...

Η γυναίκα εκείνη είχε καρφώσει τα μάτια της άπάνω μας, σαν να μās φοβόταν. Τέλος βαρβήκη να περιμένη και μās είπε :

—Έλατε λοιπόν ! Τί πάθατε ;

Έκείνο το ελάτε λοιπόν το φώναζε τόσο έπιταχτικά, που μ' έπιασαν κρυάδες.

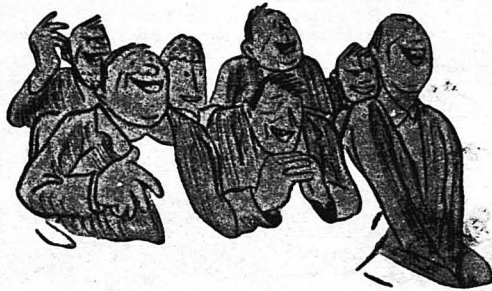
Την άκολουθήσαμε λοιπόν άμέσως και σε λίγο μπήκαμε σε μιὰ σάλλα μπάνιου. Ήταν το καμαρίνι μας !...

—Εδώ θά ντυθής ! μās εξήγησε με τον ίδιο έπιταχτικό τόνο εκείνη η γυναίκα. Πάω να σās στείλω τις βαλίτσες σας...

Κι' αλήθεια, ύστερ' από λίγο μās έφερε τις βαλίτσες ένας ψηλός κι' αδύνατος νέος, με χλωμό πρόσωπο. Μόλις βγήκε, άρμησα να κλείσω την πόρτα.

—Η πόρτα μπορεί να μείνη άνοιχτή, ύποβήτω ! μου είπε ο νέος σοβαρά και με βραχνή φωνή.

—Άκους ; ... φώναζε της γυναίκας

μου. 'Η πόρτα θά μείνη ανοιχτή...
 'Ο νέος τότε, μ' ένα παράξενο χαμόγελο, χάθηκε στο βάθος του διαδρόμου.
 'Αρχισα να ντύνομαι, όταν άξαφνα παρουσιάστηκε κάποιος στην πόρτα.
 —Καλημέρα ! φώναξε όλόχαρος.
 Γύρισα τό κεφάλι τρομαγμένος κι είδα μπροστά μου έναν στρουμπουλό άνθρωπάκο με ροδοκόκκινο πρόσωπο, που μάς κυτούσε με περιέργεια. Του χαμογέλασα λοιπόν και κράτησα όσο μπορούσα την τρεμούλα μου. 'Ο έπισκέπτης μπήκε τότε μέσα στο καμαρίνι και στάθηκε μπροστά στη γυναίκα μου.
 —'Η κυρία σας ; με ρώτησε.
 —Μάλιστα...
 —Χαίρω πολύ. 'Ωμορφη γυναίκα ! Πολύ όμορφη γυναίκα !...
 Στάθηκε μία στιγμή κι έπειτα μάς ξοφίξε τό χέρι σάν τανάλια κι έφυγε μου-

μυρίζοντας :
 —Χαίρω πολύ. Μπράβο ! 'Ωμορφη γυναίκα ! Πολύ όμορφη γυναίκα !
 *Όταν όμως περνούσε τό κατώφλι τής πόρτας, γύρισε απότομα και ξέσπασε με θαυμασμό :
 —Μωρέ κόμματος !...
 Τί νά σ'ός τό κρύψω... 'Εμένα εκείνη τή στιγμή μου κόπηκε τό αίμα. Πριν ώστόσο προφτάσω νά συνέλθω, ένας άλλος έπισκέπτης παρουσιάστηκε στην είσοδο.
 —'Εσείς είσασι δ πρώταγωνιστής τής κωμωδίας ; μου φώναξε.
 —'Εγώ, μάλιστα...
 —Λαμπρά ! Πολύ λαμπρά ! Μου είπαν ότι παίζετε ύπεροχα !
 —'Ω, ξέρετε, κάνω δτι μπορώ...
 —Θά σ'ας άκούσω με μεγάλη εύχαριστησι...
 —Είσασιτε πολύ καλός. Μεγάλη μου τιμή...
 —'Εγώ, ξέρετε, πριν έρθω δωπέρα, ήμουν μανιώδης φίλος του θεάτρου !
 —'Α, είσασιτε λοιπόν γιατρός... Είσασιτε, πώς τό λένε ;... Ένας ψυχίατρος ;
 —'Οχι, είμαι τρελλός.
 Θεέ μου ! Δέν ξέρω πώς δέν λιποθύμησα. 'Ακόμα κι 'η γυναίκα μου έχασε τό χρώμα τής.
 'Ο τρελλός όμως, άτάραχος, έξακολούθησε :
 —Γνώρισα όλες τής μεγάλης καλλιτέχνιδες, από τήν Ροζαλία Ντουζέ...
 —'Ελεονώρα... τόν διόρθωσε ή άμναλη γυναίκα μου.
 'Ο τρελλός κατέβασε τό μούτρα του και μάς άγριοκύντησε. Θεούλη μου ! Τί ματιά ήταν εκείνη !... Αιτή τή φορά δέν τήν γλυτώναμε !...
 —Τί 'Ελεονώρα και πράσινα άλογα !... φώναξε τής γυναίκας μου. Τή Ντουζέ τή λέγανε Ροζαλία !... 'Εχετε δίκιο, άγαπητέ κύριε ! Λοιπόν, από τή Ροζαλία Ντουζέ...
 Μά δ τρελλός δέν μ' άπάντησε. Είχε πειραχτεί. 'Εξακολούθησε νά μάς στραβοκύντηζε άκόμα λίγο κι έπειτα μάς γύρισε τήν πλάτη και βγήκε από τό καμαρίνι.
 —Τά βλέπετε ; είπα στη γυναίκα μου. Κράτα τή γλώσσα σου, δυστυχισμένη, γιατί θά μάς πνίξουν ! Αυτός δ μουρλός έχει τή μαγία ν' αλλάξει τά όνόματα. ! Πόσοχε λοιπόν !
 'Εκείνη τή στιγμή ένας άλλος έπισκέπτης φάνηκε στο κατώφλι μας.
 —'Αν είσασιτε έτοιμος, μπορούμε ν' άρχίσουμε, μου είπε.
 —Μά οι το... θέλω νά πώ, τό κοινόν, εντε στο θέατρο ;
 —Μάλιστα. Οι θεαταί εντε όλοι στις θέσεις τους !
 —Τότε ν' άρχίσουμε, του είπα.
 Και ή παράστασις άρχισε.

*Όταν όνοιξε ή αυλαία, στην πλατεία βασίλευε μία νεκρική σιωπή. Μπήκα λοιπόν τρέμοντας στη σκηνή, έπαυσα τό μέρος μου και βγήκα πάλι στά παρασκήνια. 'Ο θιασάρχης μου έτρεξε άμέσως κοντά μου.
 —Μη βιάζεσαι, Μπαρμπαραζί ! μου φώναξε στενοχωρημένος. Δέν καταλαβαίνει κανείς γού από τά λόγια σου. Τί διάβολο έπαθες ; Δέν είχε άδικο δ θιασάρχης μου. Είμαι τόσο νευρικός, που έτρωγα όλόκληρα κατεδατά, για νά τελειώσω μία ώρα άρχίτερα.

Στη δεύτερη σκηνή, όταν παρουσιάστηκα μεταμφιεσμένος σέ γυναίκα, οι θεαταί ξέσπασαν άξαφνα σ' άκράτητα γέλια. Σέ κάτι γέλια παράξενα, που τ' άκουγα για πρώτη φορά και που μου πάγωναν τό αίμα μες στις φλέδες...
 —Δέν σου φαίνεται πώς γελάνε ύπερβολικά ; ρώτησα σιγά τόν ήθοποιό που έπαυε μαζί μου.
 —Μά τί λές ; Δέν βλέπετε πώς διασκεδάζουν σάν...τρελλοί !
 Αυτό τό έβλεπα και γι' αυτό τουρτούριζα από τις κρυάδες.
 Στην πρώτη σειρά τών καθισμάτων

πρόσεξα τότε κάποιον που με τρώαζε. 'Ηταν μία σατανική μορφή ! Με κυττάζε βλοσυρά, έπίμονα, μ' ένα παράξενο ένδιαφέρον... Εύτυχώς όμως εκείνη τή στιγμή τελείωνε ή πράξις. Γύρισα λοιπόν στο καμαρίνι μου, άνασαιόνοντας έλεύθερα, σάν νά είχε φύγει κάποιος βάρος άπ' τό στήθος μου.
 —Μπράβο ! Μπράβο ! μου φώναξε δ διευθυντής του Μομπέλλο, μόλις με είδε. Μά... θά φοβηθήκατε λιγάκι, ξ ;
 —'Εγώ ; Δέν με ξέρετε ! Δέν σ'ας είπα ότι πολέμησα δυό χρόνια !...
 —'Εχετε δίκιο... Μήπως θέλετε τίποτα ;
 —'Ενα ποτήρι νερό...
 —Θά σ'ας τό στείλω άμέσως.
 Και πράγματι, σέ λίγο μπήκε κάποιος μ' ένα ποτήρι νερό. Μόλις τόν είδα, πάγωσα και δάγκωσα τά χείλη μου για νά μη φωνάξω. 'Ηταν δ τρελλός τής πρώτης σειράς, εκείνος που με είχε τρώαξει με τις βλοσυρές λατιές του.
 —'Ορίστε, κυρία ! μου είπε, δίνοντάς μου τό ποτήρι.
 Κυρία !... 'Ωχ ! συμφορά μου ! Πήγα νά πεθάνω από τό φόβο μου.
 —'Ευχαριστώ ! 'Ευχαριστώ πολύ ! του είπα.
 Κι' απόμεινα με τό ποτήρι στο χέρι, σάν νά είχα μαρμαρώσει.
 —Τί ώμορφη που είστε ! Τί ώμορφη !... Έκανε πάλι δ τρελλός μ' ένα χαμόγελο... πώς νά τό πώ ;... μ' ένα χαμόγελο θαυμαστό !
 Τί μπορούσα νά κάνω, Θεέ μου ; 'Ηπια τό νερό, όπως ήπιε δ Σωκράτης τό κώνειο, έσιαξα λιγάκι τήν περρούκα μου και τρώδηξα για τή σκηνή. 'Αρχίσε ή δεύτερη πράξις...
 'Ο τρελλός βρισκόταν κιάλας στη θέσι του. *Όταν με είδε, χαμογέλασε πονηρά και κάρφωσε πάλι τά μάτια του άπάνω μου. 'Ημουν χαμένος !...
 *Όταν τελειώσε ή δεύτερη πράξις, δ διευθυντής μπήκε πάλι στο καμαρίνι μου.

—Θέλετε τίποτε ; με ρώτησε.
 —Γιά τόννομα του Θεού ! τόν παρακάλεσα. Μη μου ξαναστείλετε εκείνον τόν τρελλό !...
 —Πιόν τρελλό ;
 —'Εκείνον με τό νερό...
 —Μπά ! Γιατί ;...
 —Δέν ξέρω... Με κυττάζει μ' έναν παράξενο τρόπο !... Νομίζε πώς είμαι γυναίκα !... Και καταλαβαίνετε, δέν έχει κανείς νά κάνει μ' έναν τρελλό...
 —Μά δέν εντε και τόσο επικίνδυνος !... Μη φοβάστε !...
 Δέν εντε και τόσο επικίνδυνος ; 'Αμέ τότε οι άλλοι ;...
 —Θά τρελλαθώ έδωμέσα ! φώναξε στη γυναίκα μου, μόλις έφυγε δ διευθυντής, και κάθησα πάλι μπροστά στον καθρέφτη.
 Τήν ίδια στιγμή όμως άκουσα πίσω μου μία γλωστή φωνή :
 —'Ορίστε, κυρία !...
 'Ο έρωτευμένος τρελλός μου είχε φέριε έν' άλλο ποτήρι νερό...
 —'Ευχαριστώ. Είσασιτε πολύ ένγενής ! Μά γιατί κάνετε τόν κόπο...
 'Ο τρελλός δέν μου άπάντησε, μόνο άρχισε νά κυττάζε βλοσυρά τή γυναίκα μου. 'Από τά μάτια του καταλάβα ότι τόν ένοχλούσε ή παρουσία εκείνου του...τρίτου προσώπου. Για νά του δείξω λοιπόν ότι δέν ήμουν γυναίκα, του είπα :
 —'Η κυρία μ'...
 'Εκείνη τή στιγμή, εύτυχώς, μου ήρθαν στο νού τά λόγια του διευθυντού, ότι δέν πρέπει νά πειράζη κανείς τούς τρελλούς στην...τρέλλα τους, και κρατήθηκα.
 —'Η κυρία μη τέρσρα μου... του είπα.
 'Ο τρελλός έκανε μία βαθειά ύπόκλιση, μου έρριξε άκόμα μία φλογερή ματιά και βγήκε από τό καμαρίνι...
 'Επιτέλους ! Είσασιτε στην τρίτη πράξι. 'Ο έρωτευμένος μου καθότανε στη θέσι του και μ' έτρωγε με τά μάτια του. *Όταν όμως γύρισα στη σκηνή ντυμένος μ' άνδρικά, συνέβη εκείνο που φοβόμουν. 'Ο τρελλός πνίχτηκε από τή θέσι του, πήδηξε άπάνω στη σκηνή κι' ώρμησε νά με πνίξη, ουδολιάζοντας :
 —Πού εντε ή θέσι του Καρόλου ; Τί τήν έκάνες τή θέσι του Καρόλου ; Θά σέ πνίξω !...
 'Αχ ! Και νά είσασιτε εκείνη τή στιγμή από μία μεριά νά με βλέπατε ! Με δυό πήδους βρόθηκα στά παρασκήνια, πέρασα σάν άστρατή τόν διάδρομο, μπήκα στο καμαρίνι, άρπαξα τό παλτό μου και τάβαλα στά πόδια.
 Κανείς λαγός δέν μπόρεσε ποτέ νά τρέξη σάν κι' έμένα !... Τί τροχάλα !... Δέν σταμάτησα, παρά μονάχα όταν έφτασα, κάτασπρος από τή σκηνή, στο Μιλάνο...

ΓΚΟΥ.Ι.ΝΤΟ ΜΠΑΡΜΠΑΡΙΖΙ

